stiftedes den internationale Kvindeforening, som holdt sit andet Møde i Chikago 1893, og agter at holde det tredje i 1898 i London.

Amerikanernes Held æggede de evropæiske Kvinder til Efterligning; allerede Aaret efter Kongressen i Washington holdt man i Paris hele to konkurrerende Kongresser, hvoraf den ene stod under Regeringens Beskyttelse, mens den anden udgik fra mere radikale Kredse. I Aar har der igen været Kongres i Paris — de fleste af Indbydernes Navne var nye — og i denne Maaned skal der holdes et stort Kvindemøde i Berlin.

Dette kan imødeses med særegen Interesse. Indbydelsen er udgaaet fra en stor Kreds, eller maaske rettere fra mange forskellige Kredse; de tyske Kvinder sidder inde med stor Dygtighed, som de hidtil har anvendt paa Arbejdet for de specifik kvindelige Erhvervsgrene. Men der er blandt dem sikkert megen Interesse for mere vidtgaaende sociale Spørgsmaal. De har Støtte fra oven, Enkekejserinde Friederich har f. Eks. personlig overværet Kvindemødet.

Naar en Forening skal lade sig repræsentere ved et saadant Møde, fordres der et ikke ringe Udlæg, baade af Penge og af aandelige Kræfter. Begge Dele er i Reglen fuldt optagne af hjemlige Opgaver, og man fristes derfor let, naar disse Indbydelser kommer, snart fra Øster og snart fra Vester, til at vende det døve Øre til og lade dem snakke ude i Verden. Saadan at trække Nathuen ned over Ørene duer dog ikke, naar man ønsker at fremme Kvindesagen, og skulde der end være noget i, at de store internationale Møder har tabt noget af deres Betydning, naar det gælder Videnskab, Kunst eller Industri, saa er det ialfald ikke saadan med de sociale Spørgsmaal; thi de er endnu saa meget i deres Barndom, at de for mange Mennesker end ikke er til.

Det er en Kendsgerning, at et vellykket internationalt Møde, som f. Eks. det i Chikago, gør overordentlig megen Virkning paa Stedet, hvor det holdes, og at denne Virkning breder sig fra Land til Land, det kan vel ingen være blind for, som har det mindste Blik for Nutidens Rørelser. At Solidaritetstanken, en af de største i Tiden, ikke blot er en Ide, men simpelthen en Lov, er jo dog nu ligesaa klart, som at den gælder ikke mindre for aandelige Strømninger end for fysiske Forhold.

Men Kvinder har jo desværre liden Sans for det lovmæssige og forstaar daarligt at resignere, som det fordres ved enhver Organisation. Og dersom denne Bevægelse ikke skal blive altfor besværlig, ja i Grunden meningsløs, maa den